

Η ΤΕΚΝΟΠΟΙΪΑ ΕΝ ΒΟΓΑΤΣΙΚΩ.

Εἰς προηγουμένην μελέτην, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ παρὸν περιοδικόν,¹ ἐξετάσαμεν τὰ κατὰ τὸν γάμον καὶ τὰ ἔθιμά του ἐν Βογατσικῷ. Εἰς τὴν προκειμένην θὰ ἐξετάσωμεν τὰ τῆς τεκνοποιΐας.

Ὅπως εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας σκοπὸς τοῦ γάμου ἦτο ἡ ἀπόκτησις γνησίων τέκνων, τὰ ὁποῖα νὰ κληρονομήσουν τὴν πατρῶαν περιουσίαν καὶ νὰ διαιωνίσουν τὴν λατρείαν τῶν προγόνων, ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Βογατσικοῦ ἡ πρώτη σκέψις καὶ ἡ σπουδαιότερα φροντίς τῶν παλαιῶν Βογατσιοτῶν μετὰ τὸν γάμον, τόσον τῶν νεονύμφων, ὅσον καὶ τῶν γονέων καὶ συγγενῶν των, ὅπως ἄλλως τε ὄλων τῶν Ἑλλήνων χωρικῶν, ἦσαν πῶς ν' ἀποκτήσουν τέκνα. Ἦτο ἡ ἀγνὴ καὶ ὠραία ἐκείνη ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ ἀπόκτησις τέκνων ἀπετέλει πραγματικὴν εὐλογίαν τοῦ καλοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἡ ἀτεκνία ἐθεωρεῖτο μέγα δυστίχημα καὶ ἀπετέλει ἀληθινὴν συμφορὰν καὶ κατασχύνην. Ἡ ἀπόκτησις μάλιστα τοῦ πρώτου τέκνου ἦτο τόσον ἐπιθυμητή, ὥστε ὄχι μόνον οὐδὲν προφυλακτικὸν μέτρον ἐλαμβάνετο, διὰ νὰ ἐμποδισθῇ κατὰ βραχύτερον ἢ μακρότερον χρονικὸν διάστημα ἡ ἐγκυμοσύνη, ὡς δυστυχῶς κατὰ σύστημα ἐπιδιώκεται σήμερον εἰς τὰς πόλεις, ἀλλ' εὐλογος ταραχὴ ἐδημιουργεῖτο, ὅταν ἐβράδυνον νὰ ἐκδηλωθῶν τὰ πρώτα συμπτώματα τῆς ἐγκυμοσύνης, καὶ πᾶσα κατεβάλλετο φροντίς, διὰ νὰ ἐπισπευσθῇ αὕτη. Διάφορα «ξόρκια» ἐτίθεντο τότε ἐν ἐπιστρατεύσει, ἡ ἀνάγνωσις τῶν σχετικῶν εὐχῶν τῆς ἐκκλησίας ἐπεζητεῖτο καὶ εἰς τὰς συμβουλὰς καὶ τὴν ἐπέμβασιν ἐπιστημόνων καὶ ἐμπειρικῶν λατρῶν δὲν ἐδίσταζον νὰ καταφεύγουν, διὰ νὰ ἐπιτύχουν καὶ ἐπιταχύνουν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐθεώρουν ὡς τὸν κυριώτερον προορισμὸν καὶ τὴν σπουδαιότεραν ἀποστολὴν τοῦ γάμου. Ἴδου μερικὰ ἀπὸ τὰ «γιατροσόφια», εἰς τὰ ὁποῖα κατέφευγον αἱ Βογατσιοῦτισσαι, διὰ νὰ προκαλέσουν τὴν ἐγκυμοσύνην, ὅταν αὕτη ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ.

Ἐν πρώτοις ἡ μαμὴ «μάζωνε τὴν καρδιά» τῆς νύμφης, προσεπάθει δηλαδὴ διὰ διαφόρων χειρισμῶν νὰ ἀνυψώσῃ τὰ περὶ τὸν στόμαχον αὐτῆς, ἥτις ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ κρατῇ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω. Ἀκολούθως ἡ μαμὴ ἔθετεν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ τῆς νύμφης τεμάχιον ἄρτου, ἐπ' αὐτοῦ δαδὶ

¹ Μακεδονικά τ. Α' σ. 123 κ.ξ.

ἀναμμένο καὶ ἐφ' ὄλων αὐτῶν μιὰ «γκαβανούζα»,¹ παρόμενε δὲ ἡ νύμφη εἰς τὴν θέσειν ἐκείνην ἐπὶ δύο περιόπου ὄρας. Λόγω τῆς ἀραιότητος τοῦ ἀέρος ἀπὸ τὴν φλόγα τοῦ δαδιοῦ, ἡ γκαβινούζα ἐνήργει ὡς πραγματικὴ βεντούζα. Κατόπιν ἠλείφετο ἡ κοιλία τῆς νύμφης μὲ ἔλαιον, διὰ τὴν νὰ μαλακώσῃ, καὶ ἐζώνετο μὲ μάλλινο ζωνάρι. Διηγοῦνται δ' αἱ γεροντότεροι Βογατσιώτισσαι ὅτι ἡ μεταχειρίσις αὕτη κατέληγε πολλάκις εἰς τὸ ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα.

Ἄλλος τρόπος, ἐπίσης πολὺ ἀποτελεσματικὸς, ἦτο νὰ κάθηται ἡ νύμφη ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν ἐπὶ κανίστρου, περιέχοντος νεωστὶ βρασθέντα κάστανα, διὰ τὴν «κτυπήσῃ ὁ ἀχνός». Ἐπρεπε νὰ ληφθῇ πᾶσα προφύλαξις, διὰ τὴν νὰ μὴ κορώσῃ αὕτη κατὰ τὴν νύκτα.

Ὅλα τὰ μέτρα ταῦτα καὶ ὅλαι αὐταῖ αἱ ἀνησυχίαι, αἱ κακουχίαι καὶ αἱ ταλαιπωρίαι τῆς νύμφης ἦσαν ἀπολύτως δικαιολογημένα. Εἰς τὰ μέλλοντα νὰ γεννηθοῦν τέκνα ἔβλεπον ὅλοι μὲν οἱ οἰκεῖοι τὴν χαρὰν τῆς οἰκογενείας μὲ τὰ χαρωπὰ μειδιάματα καὶ τὰς ἀθώας ἀταξίας τῶν βρεφῶν, οἱ δ' εὐτυχησμένοι γονεῖς τοὺς φυσικοὺς βοηθοὺς εἰς τὰς βιοτικὰς ἀπασχολήσεις των, τὰ ἀπαραίτητα στηρίγματα τῶν γηρατειῶν των καὶ τὴν συνέχισιν τοῦ οἰκογενειακοῦ των ὀνόματος ἐπὶ σειρὰν γενεῶν. Ἀκριβῶς διὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον εἰδικὸν λόγον ἐξεδηλοῦτο ἰδιαιτέρα χαρὰ καὶ πλήρης ἱκανοποίησις, ὅταν τὸ πρῶτον τέκνον ἐγεννᾶτο ἄρρεν.

Καὶ δὲν ἱκανοποιοῦντο οἱ παλαιοὶ Βογατσιῶται μὲ τὴν ἀπόκτησιν μόνον τοῦ πρῶτου τέκνου. Ἡ τεκνοποιία ἀφήνετο νὰ λάβῃ τὸν φυσικὸν της δρόμον καὶ ἡ πολυτεκνία ὄχι μόνον δὲν ἀπεφεύγετο, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐθεωρεῖτο εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ χαρὰ καὶ πλοῦτος διὰ τοὺς εὐτυχημένους γονεῖς. Ἄλλως τε τὰ αἰσθήματα ἐξεδηλοῦντο διὰ τῆς ἰδιαιτέρας ἀγάπης, μὲ τὴν ὁποίαν περιέβαλλον τὸ «σουγγάρικο», τὸ τελευταῖο δηλ. παιδί, τὸ ὅποιον ἀπεκτᾶτο πολλάκις εἰς προκεχωρημένην ἡλικίαν τῶν γονέων.

Ἦτο ἡ εὐλογημένη ἐκείνη ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ συνεκτικοὶ δεσμοὶ τῆς οἰκογενείας ἦσαν στενώτατοι καὶ ἀδιάρρηκτοι μέχρι τοῦ βαθμοῦ, ὥστε ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην συνέζων ἐνίοτε καὶ «δεύτερα ξαδέφρια», ὀλόκληρος δ' ἡ κωμόπολις ἦτο διαμοιρασμένη εἰς πραγματικὰ «τζάκια», προκαλοῦντα τὸν θαυμασμόν καὶ τὸν σεβασμὸν διὰ τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην καὶ ἁρμονίαν, αἵτινες ἐβασίλευον μεταξὺ τῶν πολυπληθῶν μελῶν των.

Ὁ «καῦμός» νὰ τεκνοποιήσῃ τὸ ταχύτερον καθίστα τὴν ἔγκυον νύμφην ἐν Βογατσιῶν ὄχι μόνον ὑπερήφανον καὶ εὐτυχημένην, ἀλλὰ καὶ σεβαστὴν εἰς τὸν σύζυγον καὶ εἰς ὅλους τοὺς οἰκειοὺς της. Ἡ ἔγκυος ἐθεωρεῖτο μεταξὺ τῶν οἰκείων ὡς κᾶτι ἱερὸν καὶ πολῦτιμον ὄν, πρὸς τὸ

¹ Γκαβανούζα, πῆλινον δοχεῖον, ἐσμαλωμένον ἐσωτερικῶς, εἰς τὸ ὅποιον διετήρουν βούτυρον, τυρόν, πετιμέζι, ἁρμιάν κτλ.

ὁποῖον κάθε σεβασμὸς καὶ πᾶσα περιποίησις ἐπεδαφιλεύοντο μὲ τὴν μεγαλυτέραν προθυμίαν.

Ἐν πρώτοις ἀπέφευγε νὰ σηκῶνῃ οἰαδήποτε βάρη διὰ τὸν φόβον τῆς ἀποβολῆς. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον ἱκανοποιοῦντο ὅλαι αἱ ἐπιθυμίαι αὐτῆς, ἰδίως εἰς φαγητὰ καὶ ὀρεκτικά· ἐντεῦθεν δ' ἐπεκράτησεν εἰς τὸ Βογοταικὸν διὰ τοὺς λαιμάργους ἡ φράσις «*κάμνεις σᾶν τις γκαστρομένεις*».

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν λαιμὸν τῆς ἐγκύου ἐκρέμων σταυρόν, εἰκονίσματα καὶ διάφορα ἄλλα «*χαϊμαλιά*», διὰ νὰ μὴ βασκαίνηται, κάθε δὲ βράδην κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι της ἐποθετοῦν τὸ «*τετραβάγγελο*», «*γὰρ νὰ μὴ ἡσκιώνεται*». Τὰ προφυλακτικὰ αὐτὰ μέτρα ἐλαμβάνοντο ἰδίως μετὰ προηγουμένην ἀποβολήν.

Ἄλλο προφυλακτικὸν διὰ τὴν ἔγκυον μέτρον ἦτο νὰ μὴ ἐξέροχηται ἀπὸ τὴν οἰκίαν της καὶ νὰ μὴ δέχωνται κατ' οἶκον ἐπισκέψεις μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ἐφαντάζοντο ὅτι ὅλα τὰ δαιμόνια καὶ τὰ φαντάσματα περιεφέροντο ἀποκλειστικῶς κατὰ τὴν νύκτα καὶ ἐπομένως ἠδύνατο νὰ διατρέξῃ κίνδυνον ἡ ἔγκυος ἀπὸ συνάντησίν της μὲ αὐτὸ ἢ ὅτι οἱ νυκτερινοὶ ἐπισκέπται ἦσαν φορεῖς τοῦ ἐπιβλαβοῦς ἡσκιώματος.

Αὐστηρῶς ἀπηγορεύετο νὰ δρασκελίσῃ τις ἔγκυον, διότι ἄμεσος συνέπεια θὰ ἦτο νὰ «*κάμῃ*¹ ἀνάποδα τὸ παιδί». Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐπεβάλλετο εἰς τὸν δρασκελίσαντα νὰ ξαναδρασκελίσῃ τὴν ἔγκυον, ὁπότε ἐματαιοῦτο ἡ φοβερὰ συνέπεια τοῦ δρασκελισματος.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἑξαμήνου ἐγκυμοσύνης ἐθεωρεῖτο ἐπιβεβλημένον ἡ ἔγκυος νὰ «*φυλάγεται ἀπὸ τὸν ἄντρα της*», διὰ νὰ μὴ παραμορφοῦται τὸ παιδί καὶ διὰ νὰ ἀπαλλάσσῃται καὶ ἡ σύζυγος ἀνθυγιεινῶν συνεπειῶν. Διὰ παρομοίαν ὅμως προφύλαξιν σπανιώτατα ἐλαμβάνετο φροντίς, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν τέλεσιν τῶν γάμων των οἱ Βογοταιῶται ἀπεδήμουν εἰς τὴν ξένην πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν ἐπαγγελματικῶν των ἀπασχολήσεων.

Τοκετός. Περιποιήσεις νεογνοῦ.

Μόλις ἐνεφανίζοντο αἱ πρῶται ἐνδείξεις τῆς ἐγκυμοσύνης, ζωηρὰ συγκίνησις ἐσημειοῦτο εἰς τε τὴν νέαν οἰκογένειαν τῆς νύμφης καὶ τὴν πατρικὴν. Ἐπρεπε νὰ ἐτοιμασθοῦν τὰ σπάργανα, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἐσπαργανοῦτο ὁ μετ' οὐ πολὺ ἐλευσόμενος διάδοχος. Ἰδιαιτέραν περὶ τούτου μέριμναν κατέβαλλεν ἡ μητέρα τῆς ἐγκύου, διότι ἔπρεπε νὰ ἐτοιμάσῃ τρία μάλλινα σπάργανα, ἓν ἐφάπλωμα, περὶ τὰ τέσσαρα παννία, φουστάνι, σκουφίτσες, φασκιά καὶ ἐν γένει πᾶν χρήσιμον διὰ τὸ παιδί. Ὅλα αὐτὰ

¹ Νὰ *κάμῃ*=νὰ γεννήσῃ.

ἀπετέλουν, οὕτως εἰπεῖν, συνέχειαν καὶ συμπλήρωσιν τῆς προικὸς τῆς νύμφης ὑπὸ τῶν γονέων της.

Βεβαίως τὰ σπάργαλα ξηροῦντο ἀπὸ τὴν οικονομικὴν κατάστασιν τῶν οἰκογενειῶν. Πάντοτε ὁμως κατεβίλλετο φροντίς, ὥστε τὰ σπάργαλα, τὰ ὁποῖα ἠγοίαζεν ἡ μητέρα τῆς ἐγκύου, νὰ εἶναι πολυτελέστερα καὶ ἐπιδεικτικώτερα ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τῆς ἠτοίαζον εἰς τὴν συζυγικὴν κατοικίαν της.

Ὅταν ἡ ἐγκυὸς ἠσθάνετο τοὺς πρώτους πόνους τοῦ τοκετοῦ, εἶδοποιούντο καὶ ἔσπευδον πλησίον της ἡ μαμμή καὶ οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς της. Σχεδὸν οὐδέποτε κατέφευγον εἰς τὴν βοήθειαν ἰατροῦ, ὅστις ἄλλως τε σπανίως εἶχε τότε περισσοτέρας σχετικὰς γνώσεις ἀπὸ τὴν μαμμήν, τῆς ὁποίας ἡ πείρα ἦτο ἡ μόνη ἐγγύησις διὰ τὴν καλὴν διεξαγωγὴν τοῦ τοκετοῦ καὶ διὰ τὴν περαιτέρω περιποίησιν τῆς λεχοῦς καὶ τοῦ βρέφους.

Ἐνθὺς μετὰ τὸν τοκετὸν ἡ μαμμή ἔλλυνε τὸ βρέφος μὲ χλιαρὸν ὕδωρ καὶ τὸ ἐτοποθέτει πλησίον τῆς λεχοῦς μητρὸς του. Κατὰ τὰς πρώτας δὲ τρεῖς ἡμέρας οὐδεμίαν ἄλλην τροφήν ἐδίδετο εἰς αὐτὸ ἐκτὸς ἀπὸ «ἄρομον» (χουμοῦλι) μὲ σάκχαριν. Μόνον τὸ πρῶτ' τῆς τετάρτης ἡμέρας ἐβύζαινε διὰ πρῶτην φοράν ἡ λεχὼ τὸ τέκνον της.

Μετὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ καλεῖται ὁ ἱερεὺς, ὅστις ἀναγινώσκει τὴν μικρὰν λεγομένην σχετικὴν εὐχὴν. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς εὐχῆς ραντίζει τὴν λεχὼ καὶ τὸ βρέφος μὲ δέσμη βασιλικῶν, ἧεις ἔχει ἐναποτεθῆ ἐπὶ παροψίδος πλήρους ὕδατος πλησίον τῆς κλίνης τῆς λεχοῦς, εὐχεται πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ ἀπέρχεται. Ἡ παροψὶς μὲ τὸ νερὸν καὶ τὸν βασιλικὸν τοποθετεῖται ἐπὶ τοῦ παραθύρου,¹ οἱ δὲ εἰσερχόμενοι συγγενεῖς καὶ φίλοι ἐμβαπτίζουσιν τὸ χεῖρ των εἰς τὸ ἀγιασμένον νερὸν, ραντίζουν τὴν λεχὼ καὶ τῆς εὐχονται «καὶ σ' ἄλλα ἰόγια», ἐὰν τὸ γεννηθὲν βρέφος εἶναι ἀρσενικόν, «καὶ σ' ἀγόρια», ἐὰν εἶναι θηλυκόν. Πρὸ τῆς ἀναγνώσεως ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς εὐχῆς «δὲν τ' ὄχουν σὲ καλὸ» οἱ ἐπισκέπται νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν θάλαμον τῆς λεχοῦς. Ἐὰν συμβῆ τοιοῦτόν τι εἶναι ὑποχρεωμένοι τὰ πλύνουν τὰ ἐνδύματά των, διὰ νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθαρῶς.

Ἀσφαλῶς ἡ λεχὼ θεωρεῖται «ταμποῦ», ἀκάθαρτος, ἀληγορευμένη, καὶ πρέπει νὰ ἐξαγνισθῇ προηγουμένως ἀπὸ τὸν ῥύπον τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ τοῦ τοκετοῦ διὰ τῆς εὐχῆς καὶ τοῦ ραντίσματος, διὰ νὰ δύνανται οἱ ἐπισκέπται ἀκινδύνως νὰ ἔρχονται εἰς ἐπικοινωνίαν μαζί της.

Ἡ παροψὶς μὲ τὸ νερὸν καὶ τὸν βασιλικὸν παραμένει εἰς τὸ δωμάτιον τῆς λεχοῦς ἐπὶ 40 ἡμέρας, τὴν τεσσαρακοστὴν δέ, καθ' ἣν ἡ λεχὼ θὰ μεταβῆ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ θὰ «κάμη εὐχὴ», αὕτη λούεται ῥίπτουσα

¹ Τὰ παράθυρα ἐσωτερικῶς εἰς τὰ χωρία, λόγῳ τοῦ πάχους τῶν τοίχων, ἀποτελοῦν πραγματικὰ ράφια, ἐπὶ τῶν ὁποίων τοποθετοῦν διάφορα ἀντικείμενα.

εἰς τὸ χρησιμοποιηθησόμενον ὕδωρ καὶ τὸ νερὸ τῆς μικρᾶς εὐχλῆς.

Εὐθὺς μετὰ τὸν τοκετὸν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς λεχοῦς κατασκευάζουν «λαγγίτες», τὰς ὁποίας διανέμουν εἰς τοὺς ἐπισκέπτας, τὴν τρίτην δὲ ἡμέραν ἀποστέλλουν λαγγίτες εἰς τὰς οἰκίας τῶν γονέων τῆς λεχοῦς καὶ τῶν συγγενῶν.

Κατὰ τὴν τρίτην μετὰ τὸν τοκετὸν ἡμέραν ἡ μαμμη καθορίζει καὶ ἐνδύει τὴν λεχῶ μετὰ νέα ἐσώρουχα, ἀναρτᾷ δ' ἀπὸ τὸν λαιμόν της «βασκαντοῦρι». Τοῦτο ἀποτελεῖται ἀπὸ τρίχου κλωσμένο σχοινί, εἰς τὸ ὁποῖον προσδέουν τεμάχιον ὑφίσματος, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐγκρύπτουν φρουκάλῃ¹ ποταμίσι, σκόρδο καὶ ἄλλας πρὸς ἀποτροπὴν τῆς βασκανίας. Τὸ βασκαντοῦρι διατηρεῖ ἡ λεχῶ ἐπὶ 40 ἡμέρας, φέρουσα αὐτὸ ἐπιδεικτικῶς εἰς τὸν λαιμόν της. Πρὸς ἀποτροπὴν ἐπίσης τῆς βασκανίας θέτουν ὑπὸ τὸ μαξιλάρι τῆς λεχοῦς ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐν ζευγὸς «μιτάρια»,² ἐν χιτένι καὶ φρουκάλῃ ποταμίσι. Ἀπαγορεύεται ὅμως ἀστηρῶς νὰ τίθῃται ὑπὸ τὸ μαξιλάρι τῆς λεχοῦς τετραβάγγελο. Μετὰ τὴν ἀνωτέρω περιποίησιν ἡ λεχῶ ἡσυχάζει ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγείρεται, ὅταν θὰ δυνηθῇ, ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας της· πάντως ὀφείλει ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας νὰ προφυλάσσεται διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

Κατὰ τὴν τρίτην ἐπίσης ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ ἡμέραν ἡ μαμμη λούζει καὶ τὸ βρέφος ἐντὸς σκιάφης, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς καὶ οἱ λοιποὶ οἰκεῖοι ρίπτουν νομίσματα ὡς φιλοδωρήματα τῆς μαμμῆς. Ἡ μαμμη κάθηται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς λεχοῦς ὀλόκληρον τὴν τρίτην ἡμέραν καὶ πλύνει τὰ ἐνδύματα αὐτῆς καὶ τοῦ βρέφους. Ἐκτοτε, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν, ἔξακολουθεῖ ἐπὶ 20—40 ἡμέρας νὰ προσέρχεται αὐτῇ καὶ ν' ἀλλάζῃ τὸ νεογνὸν χωρὶς ἰδιαιτέραν ἀμοιβήν, ἀρκουμένη νὰ παίρῃ μόνον τὸν καφέ της. Ἡ πενθερὰ τῆς λεχοῦς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην (τὴν τρίτην) ἐτοιμάζει λαγγίτες, μογάτσια καὶ φαγητὰ διάφορα καὶ παραθέτει τὸ ἐσπέρας δεῖπνον, εἰς τὸ ὁποῖον παρακάθηνται ὅλοι οἱ οἰκεῖοι, ἡ μαμμή, οἱ γονεῖς, οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς τῆς λεχοῦς. Προσερχόμενοι οἱ γονεῖς τῆς λεχοῦς προσκομίζουν τὰ σπάργανα τοῦ βρέφους καὶ «καρίσκι»,³ τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ μογάτσια, λαγγίτες, διάφορα φαγητὰ καὶ κρασί.

Κατὰ τὸ ἐσπέρας τῆς τρίτης μετὰ τὸν τοκετὸν ἡμέρας ἡ μαμμη ἀλλάζει τὰ ἐσώρουχα τοῦ βρέφους καὶ τὸ ἐνδύει μετὰ τὸ πρῶτον ὑποκάμισον, ἐνῶ ὅλοι οἱ παριστάμενοι γελῶντες δωρίζουν τὴν μαμμήν. Ἀκολούθως ἡ μαμμη σπαργανώνει τὸ νήπιον μετὰ τὰ καλύτερα σπάργανα καὶ καλύπτει

¹ Φουκάλ', τὸ σάρωθρον.

² Μιτάρια, μιτάρια, ὄργανον τοῦ ἀργαλειοῦ, δηλ. τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ.

³ Ἡ λέξις βυζαντινῆ. Σημαίνει τὸ κάνιστρον, ἐν ᾧ κομίζονται τὰ δῶρα, καὶ ἔπειτα αὐτὰ τὰ δῶρα.

τὴν κεφαλὴν τοῦ μὲ ὠραίαν σκουφίτσαν, φέρουσιν χρυσᾶ φλωριά. Ταῦτο-
χρόνως οἱ γονεῖς τοῦ θέτουν εἰς τὴν κούνιαν τοῦ βρέφους νομίσματα. Ὅλη
αὐτὴ ἢ πλευσία περιποίησις ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ εὔρουν αἱ Μοῖραι τὸ
βρέφος εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ νὰ τὸ μοιρᾶνουν καλῶς.

Περαιτέρω πρὸς ὑποδοχὴν τῶν Μοιρῶν τοποθετοῦν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς
ἑστίας βᾶθρον μπογάτσαν, φιάλην οἴνου, χάριτην, μελανοδοχεῖον καὶ γρα-
φίδα, «*γὰ νὰ γράψουν καλὰ τὴν μοῖρα τοῦ οἱ Μοῖρες*». Πολλάκις ἢ λεχῶ
καὶ οἱ συγκοιμώμενοι εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον ἰσχυρίζονται ὅτι εἶδον τὰς τρεῖς
Μοῖρας νὰ προσέρχωνται κατὰ τὴν νύκτα καὶ νὰ ὁμιλοῦν. Ὅμιλεῖ ἢ πρώτη,
ἐπαναλαμβάνει ἢ δευτέρα, ἀλλὰ γίνεται ὅ,τι λέγει ἢ τρίτη Μοῖρα. Τὰ διὰ
τὰς Μοῖρας δῶρα τρώγουν τὴν ἐπομένην οἱ οἰκεῖοι τῆς λεχοῦς.

Βάπτισις.

Ἡ βάπτισις τοῦ βρέφους ἐτελεῖτο συνήθως τὴν ὀγδόην μετὰ τὴν γέν-
νησιν ἡμέραν. Ἐνίοτε ἐπεβραδύνετο ἐπὶ ὀλίγας ἡμέρας, πάντως ὅμως ἔπρε-
πε νὰ τελεσθῇ ἐντὸς τοῦ πρώτου ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ τεσσαρακονθήμερου.

Τὴν παραμονὴν τῆς βαπτίσεως ἀπεστέλλοντο εἰς τὴν νουνὰν τὰ προ-
σκλητήρια δῶρα, ἅτινα ἀπετελοῦντο ἀπὸ «*κομασλίκι*»,¹ ἓνα μεγάλο πιάτο
λαγγίτες, μίαν μπογάτσαν καὶ μίαν «*λαγέναν*»² κρασί. Ὅλα αὐτὰ τὰ δῶρα
ἔφεραν εἰς τὴν νουνὰν ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας τοῦ βρέφους ἢ μαμμῆ
καὶ ἓν παιδίον, ἐκ τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν τῆς οἰκογενείας. Λαμβά-
νουσα τὰ δῶρα ἢ νουνὰ ἐκέρνα καὶ ἐφιλοδώρει τοὺς κομιστὰς καὶ ἀπέ-
στελλεν εἰς τὴν λεχῶ ἐπὶ τοῦ πιάτου ἀμύγδαλα καὶ σπόρον κριθῆς, «*γὰ νὰ
κάμῃ ἀγῶρια*».

Τὴν ἐπομένην, ἡμέραν τῆς βαπτίσεως, μία τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν
μετέφερε τὸ βρέφος, καλῶς ἐσπαργανωμένον καὶ κεκαλυμμένον διὰ μικροῦ
καινουργοῦς ἐφαπλώματος, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ἀνέμενεν ὁ ἱερεὺς καὶ ἢ
νουνὰ διὰ τὴν τέλεσιν τῆς βαπτίσεως. Τὴν φέρουσιν τὸ βρέφος συγγενῆ
συνώδευον ὄλαι αἱ ἄλλαι συγγενεῖς, αἵτινες εἶχον πρὸς τοῦτο κληθῆ τὴν
προηγούμενην ὑπὸ εἰδικοῦ ἀπεσταλμένου μ' ἓνα πιάτο λαγγίτες. Κατὰ τὴν
βάπτισιν ἢ νουνὰ ὄφειλε νὰ δώσῃ εἰς τὸ βρέφος κατὰ προτίμησιν τὸ ὄνο-
μα τοῦ ἐκ πατρὸς πάππου ἢ τῆς μάμμης τοῦ, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ
πρώτου τέκνου, τὸ ὄνομα δὲ τοῦ ἐκ μητρὸς πάππου ἢ τῆς μάμμης, ἐὰν
ἐπρόκειτο περὶ δευτέρου τέκνου. Ἡ παράλειψις ἐδημιούργει δυσκολοθερα-
πεύτους δυσαρρσκειάς.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου ἢ νουνὰ παρῆδιδεν εἰς τὸν ἱερέα

¹ Τεμάχιον ὑφάσματος, κατάλληλον δι' ἔνδυμα.

² *Λαγέννα*, πῆλινον δοχεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον κερνοῦν κρασί.

τεμάχιον σάπωνος, διὰ τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον οὗτος ἀπεκόμιζεν ἔπειτα εἰς τὴν οἰκίαν πρὸς ἰδίαν του χοῆσιν. Ἐν συνεχείᾳ ἡ νουνὰ ἐπλήρωνε τὸ δικαίωμα τῆς ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀμοιβὴν τοῦ ἱερέως, διένεμεν εἰς τοὺς παρισταμένους «μαρτυρικά»¹ καὶ ἔδιδε τὰ δῶρά της εἰς τὸ βρέφος. Τὰ δῶρα ταῦτα, ἅτινα ἐτεποθετοῦντο ἐπιδεικτικῶς ἐπὶ τοῦ καλύπτοντος τὸ βρέφος ἐφαπλώματος, ἀπετελοῦντο ἀπὸ φουστάνι, ὑποκάμισο, σκουφίτσα, ἕν χρυσοῦν καὶ τρία ἄργυρᾶ νομίσματα.

Φέρουσα ἐπὶ τῶν χειρῶν της ἡ νουνὰ τὸ βρέφος καὶ ἀναμμένας λαμπάδας καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ ἱερέως, ψάλλοντος καθ' ὁδόν, καὶ τῶν παρευρεθεισῶν συγγενῶν, μεταφέρει τὸν ἀναδεκτόν της εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Ἐκεῖ τὸν ὑποδέχεται ἡ λεχώ, ἡ ὁποία «κάνει μετάνοια» πρὸς τιμὴν τῆς νουνᾶς καὶ παραλαμβάνει τὸ βρέφος της, τὸ ὁποῖον ἀποθέτει εἰς τὴν κούνιαν του. Μετὰ ταῦτα ἡ νουνὰ δωρίζει τὴν λεχώ, τῆς εὐχεται καὶ εἰς ἄλλα παιδιά ἢ εἰς ἀγόρια καὶ καταλαμβάνει τὴν καλύτεραν θέσιν τοῦ δωματίου, τὴν «κόχη», ἐν συνεχείᾳ δὲ κάθεται εἰς τὸ δωματίον καὶ αἱ ἄλλαι συγγενεῖς.

Ἡ πενθερὰ τῆς λεχοῦς μὲ τὴν σειρὰν της μοιράζει καὶ αὐτὴ μαρτυρικά εἰς τὴν νουνὰν καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους παρευρισκομένους. Ἐπακολουθεῖ κέρασμα κατ' ἀρχὰς γλυκοῦ καὶ ἔπειτα λαγγιτῶν ἐν μέσῳ εὐχῶν καὶ χαρωπῶν ἐκδηλώσεων, μεθ' ὃ ἀποχωροῦν οἱ προσκεκλημένοι.

Παραμένει ἡ νουνὰ, ἣτις θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ γεῦμα τῆς μεσημβρίας, δ.α. τὸ ὁποῖον ἡ οἰκογένεια ἔχει ἤδη ἐτοιμάσει φαγητὰ διάφορα, μπογάτσια, λαγγίτες καὶ ἄλλα γλυκύματα. Ἐν τῷ μεταξὺ προσέρχεται καὶ ἡ μητέρα τῆς λεχοῦς φέρουσα «καρίσι» καὶ λαμβάνει καὶ αὐτὴ μέρος εἰς τὸ γεῦμα. Εἰς τὸ μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς βαπτίσεως παρατιθέμενον τοῦτο γεῦμα, τὸ ὁποῖον διεξάγεται ἐν μέσῳ εὐχῶν καὶ ζωηρᾶς εὐθυμίας, παρακάθονται συνήθως μόνον γυναῖκες, ἐνίοτε ὅμως συμμετέχουν καὶ οἱ ἄρρενες τῆς οἰκογενείας.

Προφυλάξεις μέχρι τῆς εὐχῆς τοῦ σαρανίσματος.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ λεχώ θὰ «σαρανίσῃ» καὶ «θὰ πάσῃ εὐχῇ», ὅχι μόνον ὀφείλει ἡ μαμμὴ νὰ ἐπισκέπτηται καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν λεχώ καὶ τὸ βρέφος, ἀλλὰ καὶ πρέπει νὰ λαμβάνονται διάφοροι προφυλάξεις διὰ τὴν λεχώ. Ἐν πρώτοις πρέπει αὕτη ν' ἀποφεύγῃ νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν οἰκίαν της, ἐὰν δὲ παραστῇ ἀνάγκη νὰ τὸ κάμῃ, καλεῖται προηγουμένως ὁ ἱερεὺς καὶ τῆς διαβάσει

¹ Ψεύτικα φλωριά περασμένα εἰς κλωστήν. Μαζί μὲ τὰ μαρτυρικά ἡ νουνὰ διένεμεν εἰς τὰ παιδιά καὶ νομίσματα.

τὴν «μικρὴ εὐχή». Πάντως, ἐὰν μεταβῆ εἰς ἄλλην οἰκίαν, οἱ ἔνοικοι οἰσθάνονται ἀπροκάλυπτον στενοχωρίαν καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ πιστεύουν ὅτι ἡ ἐπίσκεψις τῆς λεχωῦς «θὰ τοὺς βγῆ σὲ κακό»: θὰ σπάσουν τὰ λαγήνια, οἱ κανάτες καὶ τὰ πιάτα των. Ἐξ ἄλλου οὐδέποτε ἡ λεχὼ πρέπει νὰ ἐξέρχεται εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας της μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν νὰ παραμένουν τὰ σπάργανα ἐκτεθειμένα εἰς τὴν αὐλὴν. Ἀλλὰ καὶ ξένοι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπισκέπτονται τὴν λεχὼ εἰς τὴν κατοικίαν της κατὰ τὰς νύκτας τοῦ πρώτου ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ τεσσαρακονθήμερου.

Τὸ σαράντισμα.

Κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ ἡμέραν ἡ λεχὼ θὰ λουσθῆ, θὰ ἐνδυθῆ τὰ καινουργῆ ἐνδύματά της, «θ' ἀλλάξῃ» τὸ παιδί της μὲ καθαρὰ ἐσώρουχα καὶ θὰ μεταβῆ εἰς τὴν ἐκκλησίαν «διὰ νὰ κάμῃ εὐχή», τελοῦσα εἰδικὴν δι' ἐξόδων της λειτουργίαν.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεταβαίνει μὲ τὴν πενθερὰν της, ἐν ἑλλείψει ταύτης μὲ τὴν μητέρα της καὶ ἐν ἑλλείψει καὶ αὐτῆς μὲ μίαν τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν της. Προπορεύεται ἡ πενθερὰ μὲ τὸ παιδί καὶ ἀκολουθεῖ ἡ λεχὼ. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἡ λεχὼ ἴσταται «πρὶν ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση», κρατοῦσα τὸ βρέφος ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς της. Ἐκεῖ προσέρχεται ὁ ἱερεὺς, ἀναγινώσκει εἰδικὴν εὐχὴν, λαμβάνει τὸ βρέφος καὶ τὸ μεταφέρει εἰς τὸ ἱερόν, ὅπου τὸ διαβάζει καὶ τὸ κοινωνεῖ. Μετὰ ταῦτα τὸ ἀποθέτει κατὰ γῆς, πρὸ τῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν εἶναι ἀγόρι, πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας, ἐὰν εἶναι κορίτσι. Ἀκολουθῶς προσέρχεται ἡ λεχὼ, κάμνει τρεῖς μετάνοιες, διαβάζεται μαζὶ μὲ τὸ παιδί ἀπὸ τὸν ἱερέα καὶ τὸ παίρνει εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἐνῶ ἡ πενθερὰ δωρίζει τὸν ἱερέα. Ὑστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ παραλαμβάνει ἡ πενθερὰ τὸ βρέφος καὶ τὸ μεταφέρει εἰς τὴν οἰκίαν, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν λεχὼ νύμφην της.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ λεχὼ παίρνει τὸ παιδί της καὶ μεταβαίνει εἰς τὴν μητέρα της, ὅπου διέρχεται ὅλην τὴν ἡμέραν. Εἰς τὸ γεῦμα αὐτὸ συμμετέχει καὶ ὁ σύζυγος, ὡς καὶ ἄλλοι προσκεκλημένοι.

Μητρικαὶ περιποιήσεις πρὸς τὸ βρέφος.

Ἡ μητέρα θηλάζει καθ' ὄρισμένας ὥρας τῆς ἡμέρας τὸ βρέφος, τὸ καθαρίζει, τὸ ἀλλάζει καὶ τοῦ παρέχει κάθε μητρικὴν φροντίδα καὶ περιποίησιν. Διὰ νὰ τὸ ἀποκοιμίσῃ ἐπὶ τῆς κούνιας του ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὸ νανουρίζει μὲ διάφορα νανουρίσματα, οἷα τὰ ἀκόλουθα :

Ἔλα, Ὑπνι μ', πᾶρε το, σύρ' το στοὺς μπαχτσέδες,
γώμισε τὰ τζέπια του λουλούδια μὲ λαχτσέδες.

Ὁ Ὑπνος τ' ἀποκοίμισε κι ἡ γειά του μεγαλώνει
κι ὁ Χριστὸς κι ἡ Παραγιά τὸ καλοξημερώνει.

Ἔλα, Ὑπνι μ', ἀπ' τ' ἀμπέλια,
πᾶρ' τὸ μπέμπη μ' ἀπ' τὰ χέρια,
σύρ' το πέρα σιὰ μανδράκια,
νὰ κοιμᾶται μὲ τ' ἀρνάκια,
νὰ ξυπνήη μὲ τ' ἀηδονάκια.

Ἔλα, Ὑπνι μ', πᾶρε το καὶ σύρ' το σιὸν παπποῦ του,
σύρ' το καὶ σι' γιαιάκα του καὶ πάλι φέρε μᾶς το.

Νάνι του καὶ κούνα του,
νὰ τό'χη ἡ μαννούλα του,
νὰ τό'χη κι ὁ μπαμπάκας του,
νὰ τοῦ φέρουν πέντ' ἀγὰ
καὶ πέντε κόσκινα φλωριά.

Νάνι του καὶ κούνα του,
ὄσον νᾶρθουν οἱ θεῖτσες του,
νὰ τοῦ φέρουν τὰ στολίδια του
καὶ τὰ πολλὰ καλά.

Κοιμᾶται τ' ἀραγιὰν παιδι
μέσ' τὴν κούνια τὴ χουσιῆ,
καὶ τὸ βυζι πὸν βύζανε
ἦτανε μαριγαριτάρι

Ἡ μάννα τ' ἦταν πέρδικα κι ἀφέντης του σαῖνι
καὶ πότιζαν τὴ ζάχαρι καὶ πότιζαν τὸ μύσχο.

Ὁ ὕπνος τρέφει τὸ μικρὸ κι ὁ ἥλιος τὸ μωσχάρι
κι τὸ γοασὶ τὸν γέροντα τὸν κάμνει παλληκάρι.

Ἔλα, Ὑπνι μ', ἀπ' τ' ἀμπέλια
καὶ Χριστὲ ἀπ' τὰ χωράφια
νὰ κοιμᾶται μὲ τ' ἀρνάκια,
νὰ ξυπνᾶ μὲ τὰ πουλάκια.

Κοιμήσου, γιέ μου, κοιμήσου, πουλί μου,
ὡς νᾶρθῃ ὁ μπαμπᾶς ἀπ' τὴν ἀγορά,
νὰ φέρῃ τὰ πολλὰ καλά,

νά φέρη τὰ σῦκα στὸ καλάθι
καὶ τὴν κούκλα σου σ' ἓνα χρυσὸ κουτάκι,
νά γλεντάη τὸ μωρό, ὅσου νὰ μεγαλώσῃ.

Νάνι του καὶ πέτι του κι ὄλοι χορευέτι του,
νά τρανέψη ἀγορήγορα, γιὰ νὰ τὸ παντρέψωμι,
νά τ' ἀρραβωνιάσσομι, νὰ συμπεθεριάσσομι.
Ἔχει ὁ βασιλιάς παιδί, ἔχουμε καὶ μεῖς κορίτσι,
νά τ' ἀρραβωνιάσσομι, νὰ συμπεθεριάσσομι.
Τὰ πονκάμισα ἄρραφα, τὰ βρακιὰ ἀμπάλωτα.
Νᾶρθοῦν καβαλλαρέοι, νᾶρθοῦν πεζοί,
ὅσου νὰ τρανέψη τὸ παιδί.

Πουλάκι εἶχα στὸ κλουβί, τοῦχα κλουβιασμένο,
νά τὸ πότιζα τὴ ζάχαρι, νὰ τὸ τάιζα τὸ μόσχο.
Ἄπ' τὸ μόσχο τὸν πολὺν κι ἀπ' τὴ μυρωδιά του
κὶ σκανταλίски τὸ κλουβί κι ἔφυγε τὸ πουλάκι.
Χίλιοι πεζοὶ τὸ κίνησαν, χίλιοι καβαλλαρία,
ὁ ἓνας δὲν τὸ ζύγωνε, κανεὶς δὲν τὸ ζυγώνει.
Πατέρας ποῦχε τὸν καῦμό κι ἀποῦχε καὶ τὸν πόνο,
παίρνει τὸ μόσχο στὴν ποδιά, τὴ ζάχαρι στὰ χέρια.
«Γύρσε πίσω, παιδάκι μου, γύρσε, βρὲ μικρό μου,
νά σὲ ταῖσω ζάχαρι, νὰ σὲ ποτίσω μόσχο,
νά σὲ κουνῶ στὴν κούνια τὴ χρυσῆ σου,
νά κροῦῃ ὁ ἥλιος τὸ πρωτὶ καὶ σὺ νὰ λάμπης μέσα.
Γιὰ νὰ περνάη ἡ γειτονιά, γιὰ νὰ τὸ κάμη θάμα.»
Κοιμᾶται τὸ μικρό μου,
τοῦ βασιλιᾶ τ' ἀγγόνι.

Δυστυχῶς ὑπῆρχεν ἡ κακὴ συνήθεια, ἣτις ἐξακολουθεῖ ἀκόμη εἰς πολλὰ χωριά, νὰ ποτίζουν τὰ βρέφη μὲ «μάκο»,¹ ὅταν κλαίουν, διὰ νὰ τὰ ναρκώσουν καὶ νὰ τὰ ἀποκοιμίσουν. Ἡ συνήθεια αὕτη εἶναι ἐγκληματικὴ καὶ πρέπει ν' ἀποφεύγηται, διότι ἀποβλακώνει τὰ παιδιά ἀπὸ τῆς βρεφικῆς των ἡλικίας. Ἡ καλὴ μητέρα πρέπει νὰ συνηθίξῃ νὰ θηλάξῃ τὸ παιδί της κατ' ὠρισμένα διαστήματα, ἔστω καὶ ἂν εἰς τὴν ἀρχὴν κλαίῃ. Πολὺ ταχέως θὰ συμμορφωθῇ τὸ βρέφος εἰς τὴν τάξιν αὕτην καὶ θὰ φρονιμέψῃ.

Ἐπίσης ὑπῆρχεν ἡ ἄλλη κακὴ συνήθεια, ἐξακολουθοῦσα δυστυχῶς εἰς τὰ χωριὰ ἀκόμη, νὰ μὴ σαπουνίζουν τὰ βρέφη εἰς τὰ κεφάλια των. Ἔτσι συσσωρεύεται ἡ ἀκαθαρσία μὲ τὴν πιτερίδα καὶ δημιουργεῖ «σκληρὴ κόρα»,

¹ Μήλων, ἀφιόνι.

ἤδη εἰς τὴν θέαν καὶ ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν υἰείαν. Αἱ χωρικαὶ θεωροῦν φυσιο-
λογικὴν τὴν κόραν αὐτὴν καὶ ἀπαραίτητον διὰ τὴν υἰείαν τῶν βρεφῶν,
ἀποφεύγουν δὲ ἐπιμελῶς καὶ νὰ τὴν θίξουν. Ἀσφαλῶς πρόκειται περὶ χον-
δροειδοῦς ἀμαθείας, ἧτις πρέπει νὰ ἐκλείψῃ μὲ τὴν κατάλληλον καθοδήγησιν.

Ἄλλη κακὴ συνήθεια, κοινὴ εἷς τε τὸ Βογατσικὸν καὶ εἰς τὰ ἄλλα
χωρία, εἶναι νὰ κουνοῦν τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰ παίρνουν εἰς τὰς ἀγκάλας
των αἱ μητέρες, ὅσάκις ἀρχίσουν ταῦτα νὰ κλαίουν. Ἔτσι τὰ κακομαθαίνουν,
ἐνῶ, ἂν ἔχουν μικρὰν ὑπομονήν, θὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι μόνον τῶν τὰ βρέφη θὰ
ἡσυχάσουν καὶ «δὲν θὰ τὸ πάρον συνήθειο νὰ κλαίουν μὲ τὸ παραμικρό».

Βασκανία.

Εἰς τὸ Βογατσικόν, ὅπως καὶ εἰς ὀλόκληρον τὴν Μακεδονίαν, πι-
στεύουν ὅτι τὰ παιδιὰ βασκαίνονται ἀπὸ κακὸ μάτι. Διὰ τὴν ἀποτροπὴν
τῆς βασκανίας ἢ μᾶλλον διὰ τὴν θεραπείαν ἀπὸ τὴν βασκανίαν, αἱ γυναῖ-
κες καταφεύγουν εἰς τὸ «σαράντισμα». Εἰδικὴ διὰ τὸ σαράντισμα γραῖα
λαμβάνει ὀλίγον ἄλας, τὸ διαβάζει λέγουσα : «Ἰησοῦς Χριστὸς ν' ἀνασκε-
λίς τὸ κακὸ πὸν τὸν Δῆμο»¹ (ἀναφέρει τὸ ὄνομα τοῦ βρέφους), ἐπαναλαμ-
βάνει τρις τὴν εὐχὴν αὐτήν, δίδει ὀλίγον ἄλας εἰς τὸ βρέφος νὰ γλύψῃ,
ρίπτει τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὴν πυρὰν καὶ πτύει τρις λέγουσα : «νὰ σκάσουν
τὰ κακὰ μάτια».

Ἄλλο εἶδος σαραντίσματος εἶναι μὲ τὰ ἀναμμένα κάρβουνα. Εἰς ἓνα
βαθὺ πιάτο ἢ εἰδικὴ γραῖα ρίπτει ἓνα ἀναμμένο κάρβουνο, ἀφοῦ κάμῃ
μὲ τὸ κάρβουνο ἐπὶ τοῦ πιάτου τὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ καὶ εὐχηθῆ : «Ἰη-
σοῦς Χριστὸς ν' ἀνασκελίς τὰ κακὰ ἀπ' τὸ Δῆμο καὶ ἂν εἶναι κτυπημένο
ἀπὸ ἄντρα, νὰ πατώσῃ τὸ κάρβουνο, καὶ ἂν δὲν εἶναι, νὰ πλέξῃ». Ἐπανα-
λαμβάνει τὰ ἴδια μὲ δεύτερο κάρβουνο ἀπαγγέλλουσα τὴν ἰδίαν εὐχὴν,
ἀλλ' ἀντικαθιστῶσα τὸ «ἀπὸ ἄντρα» μὲ τὴν φράσιν «ἀπὸ γυναῖκα». Διὰ τρίτην
φορὰν ἐπαναλαμβάνονται τὰ ἴδια, ἀλλ' αἱ φράσεις «ἀπὸ ἄντρα» καὶ «ἀπὸ
γυναῖκα» ἀντικαθιστῶνται μὲ τὴν φράσιν «ἀπὸ ἡσκίωμα». Ἀκολούθως ἡ
γραῖα λαμβάνει ὀλίγον ἄλας, ἀπαγγέλλει κατ' ἰδίαν λόγια «θεοτικά», δίδει
ὀλίγον ἄλας εἰς τὸ βρέφος νὰ τὸ γλύψῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον τὸ ρίπτει εἰς
τὴν πυρὰν. Ἐν συνεχείᾳ δίδει εἰς τὸ βρέφος νὰ πῖν τρις ἀπὸ τὸ σαραν-
τισμένο νερό, τὸ ραντίζει ἐπίσης τρις εἰς τὸ κεφαλάκι του καὶ ἔπειτα ρίπτει
τὸ ὑπόλοιπον νερό εἰς τὴν «ἀστρουχιά» καὶ λέγει ἐπίσης τρεῖς φορὰς : «πὼς
τρέξ' τὸ νερό, ἔτσι νὰ τρέξῃ τὰ κακὰ ἀπ' τὸ Δῆμο».

¹ Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πρόκειται περὶ παραφθορᾶς τῆς λ. δεῖνα ἐκ παρθε-
τυμολογίας πρὸς τὸ ὄνομα Δῆμος (=Δημήτριος ἢ Δημοσθένης).»

Ἀσθένειαι τῶν βρεφῶν.

Αἱ περισσότεραι ἀσθένειαι τῶν βρεφῶν ἀπεδίδοντο ἄλλοτε ὑπὸ τῶν Βογατσιωτῶν εἰς δαιμονοπειράγματα. Δι' αὐτὸ σπανίως κατέφευγον εἰς τὸν ἰατρόν, ὅστις ἄλλως τε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν διεκρίνετο καὶ διὰ τὰς πολλὰς γνώσεις του ἐπὶ παιδικῶν νοσημάτων, ἀλλ' εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῆς ἐκκλησίας, εἰς τὰ γιαιτροσόφια τῆς μαμμῆς καὶ εἰς τὰ φυλαχτά.

Ἐν πρώτοις κατέφευγον εἰς τὸν ἱερέα, ὅστις ἀνεγίνωσκεν εἰδικὰς εὐχάς, διὰ νὰ μὴ κλαίῃ τὸ παιδί. Ἐπειτα κατέφευγον εἰς διάφορα γιαιτροσόφια, τὰ ὅποια ἐγνώριζον ἰδίως αἱ γραῖαι καὶ κατ' ἐξοχὴν ἡ μαμμή. Τέλος κατέληγον εἰς τὰ ξόρκια καὶ τὰ φυλαχτά. Ἰδίως ἐχρησιμοποιοῦν «μονόκερο», κοκκάλινον δηλ. σταυρόν, τὸν ὁποῖον ἐβάπτιζον ἐντὸς πιάτου, περιέχοντος νερό, ἐπαναλαμβάνοντες τρις τὰς ἀνωτέρω εὐχάς, ἐνῶ ἀπὸ τὸ νερὸ ἐξήρχοντο φυσαλίδες καὶ μαζί μ' αὐτὰς καὶ τὰ δαιμονοπειράγματα. Ἀκολούθως ἔδιδαν ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτὸ νὰ πῆ τὸ παιδί τρις, ἐρράντιζον ἐπίσης τὸ κεφαλάκι μὲ τὸ ἴδιον νερὸ τρις καὶ τέλος ἔπινε καὶ ἡ μητέρα ἀπὸ τὸ ἴδιον νερό. Ἡ θεραπεία μὲ τὸ μονόκερο ἐθεωρεῖτο ἀλάνθαστος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΛΕΤΣΑΣ